

bolestné vzpomínky

Hiei is retrospect

Von abgemeldet

Stojím tu a přemítám nad tím vším, co se stalo a co mi změnilo život.

Nepřemýšlím nad tím, kdy jsem se do něj zamiloval ani kdy jsme se dali dohromady - to si už ani nepamatuji. Ale vzpomínám na to, jak trpěl. Proč jen můj milovaný kitsune musel zakusit tolik bolesti? Tak skvělý bojovník a dostala ho obyčejná nemoc....

Stalo se to asi půl roku po tom, co se rozhodl stát se kvůli své lidské matce obyčejným člověkem, přerušil kontakty se vším, co ho s námi i Makai spojovalo a rozešel se nakonec i se mnou. Doufal jsem, že ho to časem přejde, my démoni umíme být trpěliví a on dříve či později pochopí, že nemůže trvale zapírat svou pravou podstatu. Štvalo mne to, ale nijak zvlášť jsem se o Kuramu nebál. Což jsem zřejmě měl. Démonům dlouhodobý pobyt v lidském světě obecně nesvědčí a rozhodnutí už se nikdy nevrátit na Makai a žít v trvalé lži mé lišce na zdraví rozhodně nepřidalo. A tak onemocněl...

Dozvěděl jsem se to okamžitě, protože jsem tajně sledoval každý jeho krok. Sice spíš proto, abych zjistil, zda ho ta stupidní hra na člověka nepřestala bavit a nechce se ke mně vrátit, ale i tak jsem si toho hned všimnul.

Ze začátku to vypadalo docela nevině a když jsem za ním přišel poprvé ujistit se, že to není nic vážného, odmítl se mnou mluvit a doslova mne vyhodil. Já se samozřejmě urazil a dal jsem mu nějakou dobu pokoj. Ale když na to teď myslím, řekl bych, že se už tehdy hrozně bál a jen to dokonale maskoval. Inu kitsune a bývalý Král zlodějů k tomu. Když si ale pobyl delší dobu v nějaké budově, nemocnice se to myslím jmenovalo, tak to začalo být divné. Nevěděl, co mu je, a já taky ne. Ale stačilo mi vidět paniku v očích Shiori a bylo mi jasné, že je to zlé. Znovu jsem za ním přišel a tentokrát jsem se vyhodit nenechal. Chvilí se pokoušel se mnou přát, ale pak to vzdal a rozplakal se mi v náručí. Objímal jsem ho a ujišťoval ho, že mu pomůžu a že to bude zase všechno dobré. Od té chvíle jsme byli zase spolu. A Shiori to uvítala s úlevou. Neznala sice důvody přerušení našeho přátelství, ale tušila, co s Kuramou jeden pro druhého znamenáme a naše odloučení ji bolelo. Když jsem se vrátil, doufala, že všechno bude zase dobré. Jenže nebylo.

Staral jsem se o něj potom ze všech sil. Ano, já, pyšný ohnivý démon, jsem se o někoho obětavě staral. Tomu by předtím zřejmě nikdo nevěřil, dokonce ani já sám jsem ne. Ale stalo se to. Zůstával jsem se svou liškou v lidském světě a čekal, kdy se mi zase uzdraví.

„Hiei, ať je to kdokoliv, řekni mu, ať jde pryč!“

„I kdyby to byla tvoje matka?“ zeptal se Hiei užasle.

„No dobře, tu pustit můžeš, ale nikoho jiného ne! A teď už běž otevřít! Nebo se mi z toho zvonění rozskočí hlava!“ přitiskl si Kurama ruku na čelo.

„No jo pořád, vždyť už jdu...”

Himiko sešel dolů otevřít a cestou ze schodů zařval směrem ke vchodu: „Už jdu, tak laskavě přestaňte zvonit!”

Otevřel dveře a zjistil, že za nimi stojí Yusuke s Keiko.

„Hiei, co tu děláš?”

„Otevírám dveře. Co tu děláte vy? Kurama nechce nikoho vidět.”

„Ale my jsme ´nikdo´ stejně málo jako ty. Když tu můžeš být ty, tak my taky. Pusť nás dovnitř!” naléhal Yusuke.

„Ne, to nemůžu! Odejděte nebo použijí násilí!” sáhl Hiei po kataně.

„Hiei, uklidni se! Já jen chci vědět, co je s Kuramou, nic víc. Minulý týden si moje matka zlomila nohu...”

„No a co to má společného s Kuramou?”

„Nech mě domluvit!” pokáral ho duchovní detektiv rozmrzele. „Když jsem byl za matkou v nemocnici, zahlédl jsem tam Kuramu. Ptal jsem se doktorů, ale odmítli mi podat jakékoliv informace. A viděl jsem, jak Shiori na ulici pláče. Tak prostě chci vědět, zda je v pořádku.”

Himiko se zamračil a chtěl Yusukemu říct, ať si hledí svého, zastavily ho ale dávivé a kašlavé zvuky z vrchu.

„Hiei, pusť nás dovnitř, prosím!” pokoušela se ho přemluvit tentokrát Kieiko.

Ohnivý démon neodpověděl, ale nechal otevřené dveře a vyběhl nahoru. Yusuke s Kieiko šli tedy za ním. Když vešli do pokoje, uviděli Kuramu sedět na posteli. V obličeji byl strašně bledý, měl velké kruhy pod očima, ze kterých se jakoby vytratila obvyklá jiskra. Kitsune byl předkloněný a právě vykašlával krev. Poté se vyzvracel do lavoru, který mu podal Hiei. Nakonec si otřel pusy a vyčerpaně se podíval na nově příchozí.

„Hiei, neříkal jsem ti, že nemáš nikoho pouštět dovnitř?”

„Hm... Oni vešli sami, asi jsem nechal otevřené dveře,” odpověděl himiko a přešel ke stolku, na kterém bylo vyrovnáno spoustu krabiček s léky. „Který prášek používáš po tom zvracení?” zeptal se, zatímco se jimi prohraboval.

„Ten, co jsi minule rozpouštěl ve vodě,” vzdychl Kurama unaveně. „Ty největší tablety,” dodal, když viděl, jak se Hiei tváří zmateně.

„Hm... Tak já jdu pro vodu,” zkonstatoval Hiei a odešel do kuchyně.

Yusuke to celé zmateně sledoval. Hiei se stará o nemocného Kuramu. Ačkoliv se ti dva tak radikálně a bolestně rozešli. A navíc je to Hiei, který o někoho pečuje...A ještě se starostlivě přehrabuje v práscích... cože? Musí mít halucinace, jinak to není možné!

„Kuramo, co ti je?” vytrhl Yusukeho z jeho přemýšlení dotaz Keiko.

„To bych taky rád věděl. Pobyl jsem si dva týdny v nemocnici a než mě pustili domů, dali mi plno prášků a řekli, že...” Kurama nedopověděl.

Keiko pochopila, že o tom asi nechce mluvit.

„Proč bydlíš tady a ne u matky, aby se o tebe starala ona?” zeptal se Yusuke nechápavě

„Protože nechce, aby se kvůli tomu trápila víc než musí,” vysvětlil Hiei, který právě přišel a podal Kuramovi sklenici vody s rozpuštěným lékem.

„Pomáhá to aspoň?” zeptal se duchovní detektiv, když se kitsune napil.

„Trochu.”

„Vůbec ne, je na tom pořád stejně! Tyhle lidské medicíny jsou k ničemu! Ani trochu těm směšným lidem v bílém nevěřím. Zjevně ani netuší, co Kuramovi přesně je. Prostě mu dali tyhle léky, že prý to zabere,” upřesnil himiko zamračeně.

„Ale Hiei, nepřeháněj to, zatím pořád žiju, takže na něco ty prášky přece jen jsou. Navíc

si myslím, že doktoři vědí, co mi je, ale řekli to jen Shiori. Viděl jsi, jak se má matka poslední dobou tváří."

„Hm...Když myslíš. Jenže neví jednu podstatnou maličkost - že nejsi člověk! Zabírají vůbec lidské léky na demony? Říkám ti pořád, musíš se vrátit na Makai a tam tě vyléčíme!"

„Hiei, to už jsme probírali stokrát! Neopustím Shiori! A už nejsem démon, stal jsem se normálním člověkem!"

„Komu to chceš nalhat? Jsi démon a nepřestaneš jím být! Bez ohledu na Shiori nebo tvou tvrdohlavost! Odlož své lidské tělo a budeš mít mnohem větší šance na uzdravení!"

„Neopustím Shiori!"

„K čemu jí bude, jestli tady umřeš?"

„Kdybych odložil své tělo a odešel na Makai, bylo by to pro ni stejné, jako kdybych umřel! A třeba by se lék nenašel ani na Makai a já bych stejně zemřel... Ne, zůstanu tady."

Yusuke se zamyslel. „Kurama, tvoje matka ví, že tu žiješ s Hieiem?"

Ohnivý youkai se na něj udiveně podíval: „Ty jsi snad úplný idiot, ne? Jasně že neví! Nikdy by nám nedovolila bydlet spolu...Zvlášť když je teď takhle nemocný. Myslí si, že Kurama potřebuje být sám."

Kurama odložil nedopitou sklenici a zasmál se.: „Když mne Shiori přijde zkontrolovat, a chodí každý den, Hiei se vždy schová. Ale pořád sleduje, co dělám. Dává na mě pozor neustále, dokonce i když je tu má matka. Někdy to s tou péčí až poněkud přehání..."

Himiko se zmařil. „Když ti tolik vadí můžu se na tebe vykašlat."

„Ale no tak, Hiei, já vím, že to bys neudělal. Na to mě moc miluješ," políbil ho kitsune s šelmovským úsměvem.

Yusuke se ošil. Milenecké spory mezi dvěma youkai byly zjevně zažehnány, to bylo dobře. A o jejich lásce věděl už nejmíň dva roky a nevadilo mu to, ale...

Nemuseli by se olizovat zrovna před ním, no ne? Co si dělají v soukromí, to je jejich věc, ovšem na veřejnosti by se mohli krotit. Ještě že tu není Kuwabara, měl by hloupé poznámky. Jako třeba jestli už to spolu někdy dělali a jak to přesně probíhá nebo tak. Občas i Yusuke uznával, že jeho zrzavý přítel není zrovna vzor taktnosti... Jenže teď si o to Kurama s Hieiem svým provokováním zrovna koledovali!

Co si o tom proboha pomyslí Keiko? Yusuke se úzkostně podíval na svou snoubenku a zjistil, že dívka zasněně pozoruje polibek jeho přátel a očividně si to ohromně užívá! Nevypadala nijak pohoršeně ani překvapeně, zřejmě o jejich vztahu taky dobře věděla a souhlasila s ním, ačkoliv on jí nic neřekl. Potvora jedna, doma si to s ní vyřídí!

„Co je, Yusuke? Vadí ti snad něco?" nakrčil ohnivý démon varovně nos.

„Hiei, nech toho! Yusukemu je úplně jedno, co spolu děláme."

To sice nebyla úplně pravda, ale aby se vyvaroval sporu s našťvaným himikem, byl by to Yusuke v té chvíli ochoten i odpřisáhnout.

Hiei se na Kuramu uraženě podíval, ale kitsune si jeho pohledu nevšímal a znova se napil. Vzápětí se opět rozkašlal a zase vykašlával krev. Hiei se na něj starostlivě podíval, přešel k němu a položil mu ruku na rameno.

„Alespoň že po tom prášku chvíli nezvracíš," poznamenal, zatímco ho hladil po vlasech.

„To jo... Však oni brzo zaberou i ostatní léky, uvidíš..."

Hm, bohužel nezabraly. Ale ty ses konečně dověděl, co ti je. Přečetl sis to v lékařské zprávě ze skříňky tvé matky, kterou jsem na tvé přání v jejím bytě našel a tajně ti ji přinesl. Nerozuměl jsem těm podivným slovům tam, ale ty ano. Ani si nepamatuji, jak

jsi to nazval. Vím ale, že to bylo vážné. Dokonce tak, že ti doktoři dávali podle těch papírů sotva půl roku života. Proto Shiori tolik plakala...

Ani pak ses ale nechtěl vrátit na Makai. Že prý tam můžeš umřít stejně a že tady pořád můžeš být se svou matkou. Nenáviděl jsem ji. Přiznávám, nenáviděl jsem tu milou, obětavou laskavou ženu, která vlastně vůbec za nic nemohla - už proto, že netušila, kdo doopravdy jsi.

Děsila mne představa, že bych tě mohl ztratit natrvalo. Ne jenom dočasně jako předtím, teď už napořád. Byla to pro mě strašná rána, když jsi mi to řekl. Nechtěl jsem ti to ale dát najevo. Viděl jsem, jak s tím trápíš ty a tak jsem ti chtěl být oporou. No ale dlouho mi to nevydrželo. Celou dobu jsem myslel, že jako nemocný jsi ty ten slabý a já ten silný. Jenže jsem se spletl. Bylo to naopak. Ty jsi bojoval s nemocí a já zjistil, že se na to nedokážu dívat.

Proč.. Proč jsem neměl sílu to vydržet aspoň ještě nějaký čas?

Samozřejmě i když jsem ti to řekl zůstal jsi klidným. Ještě teď to vidím...

Bylo skoro poledne a stejně jako předešlé dny kitsune v klidu spal ve své posteli. Co mohl taky dělat jiného, nebyl už pomalu schopen ani vzít si sám léky.

O kousek dál seděl na parapetu malý ohnivý démon a sledoval svého přítele, jak pokojně spí. Nakazoval si, že mu to musí říct, když už se rozhodl. Počká ale, až se vzbudí, nechce ho rušit v jeho spánku. Přesto se zvedl a potichu přešel k spícímu Kuramovi. Díval se na jeho uvolněnou tvář: vypadal tak krásně, když spal! I přes tu bledost a všechno ostatní. Ve spánku jeho tvář jakoby zapoměla na všechno to trápení poslední doby. Himiko natáhl ruku a konečky prstů mu lehce přejel po tváři. Liščí youkai se pousmál, ale dál spal. Hiei chvíli jen seděl a díval se na spícího chlapce, ale pak si lehl do postele ke Kuramovi. Kitsune, který se ani poté neprobudil, se k himikovi přitulil. Hiei tak mohl cítit vůni svého přítele a teplo, které vyzařoval. Ještě jednou, naposled.....

Zavřel oči a usnul. Vzbudil ho až Kuramův polibek. Otevřel oči a viděl, jak se na něj kitsune dívá a usmívá se. Jeho oči se však nesmály s ním, byly bledší než kdy dřív a jakoby bez života. Hiei v nich viděl únavu a bolest. Radost Kuramovi způsobovalo jen to, že himiko byl tady s ním. Uvědomil si, jak moc ho asi bude trápit to, co mu musí říct, ale doufal, že to překoná.

Liščí youkai si nejspíš všiml zamyšlenosti svého milence a proto se zeptal. „Hiei, děje se něco? Vypadáš zamyšleně.“

„Hm... Musím ti něco říct. Chtěl jsem už včera, ale usnul jsi.“

„Aha... A co, stalo se něco?“ ptal se kitsune zmateně.

„Víš, jak jsem byl nedávno na Makai...“

Kurama kývl, že si vzpomíná.

„Mluvil s Mukuro a rozhodl jsem se, že zůstanu s ní.“

Kitsune sklonil hlavu. „Chápu to. Miluješ ji...“

Ohnivý youkai se k němu nahnul a podíval se do očí. „Ty jsi jediný, koho miluji a koho kdy budu milovat! Nikdy a nic to nezmění!“

Ale chci od tebe odejít ještě dnes. Musím. Nedokážu se dívat na to, jak umíráš! Vím, že od démona jako já to zní asi divně, nikdy bych to sám do sebe neřekl, ale změnil jsem se myslím právě kvůli vztahu s tebou. Už nejsem tak bezcitný jako dřív. A ty přece chceš být člověk a nestojíš o soužití s démony. Jestli mne miluješ, odložíš své lidské tělo, opustíš Shiori a odejdeš se mnou do našeho světa. Půjdeš?“

„Já nemůžu, Hiei!“ zaúpěl Kurama zoufale. „Já ji nemůžu opustit!“

„Já ale odejdu. Budu čekat, zda si to ještě nerozmyslíš a nevrátíš se na Makai. Pokud

ne, budu žít s Mukuro a ty tady zemři u své matky."

Potom vstal a odešel oknem ven.

Neuvědomil jsem si, že jsem zbaběle utekl a tebe jsem nechal samotného, zrovna když jsi mě nejvíc potřeboval...

Vrátil jsem se až teď a samozřejmě mi skoro všichni dali najevo, jak sem nepatřím. Hlavně Yusuke, ten byl asi našťvaný nejvíc. Vlastně ještě je - i když tu vedle mě stojí, ani se na mě nepodívá. Kolik už je to let, co jsem tu byl naposledy? Deset, jedenáct?

Když jsem přišel k Mukuro vypadala překvapeně, ale šťastně: „Tak jsi přece jen přišel, Hiei! Rozešel ses tedy s Kuramou?“

Neodpověděl jsem jí, nemohl jsem o tom mluvit. Tak už se o tom nikdy nezmínila.

Několikrát se mne pokusili kontaktovat Yusuke s Kuwabarou. Hlavně Yusuke byl vytrvalý. Vyčítal mi, že jsem Kuramu opustil a nutil mne, abych se k němu vrátil. Ale asi po měsíci dennodenního otravování konečně přestal, asi pochopil, že už to nemá cenu. Pak už se mnou ovšem nechtěl mluvit ani kvůli oficiálním věcem. Všechno mezi námi musela vyřizovat má žena, Yusuke mne už nechtěl ani vidět. Idiot - kdo o něj stojí?

Po čase se nám s Mukuro narodil syn, Kala. Vlastně se mi ani moc nepodobá, delší oranžové vlasy a v obličeji matce jakoby z oka vypadl. Jen oči má po mě a vlastně i povahu.

Rozhodl jsem se ho vzít teď s sebou. Sice dvakrát nechci, aby viděl takovou díru jako lidský svět, ale nějak mi připadalo, že ho sem vzít musím. Možná jako důkaz toho, že jsem Kuramu neopustil zbytečně. Jeden život vyhasl, druhý se zrodil. A já nejsem sám. Mukuro sice nemiluji, ale Kalu ano. Pořád mám rodinu, jakou jsem míval, když jsem žil s mou liškou. Zamířil jsem si to rovnou ke Genkai, kde bydlela Yukina. I ji jsem tu nechal, ale co, ona stejně neví, že jsem její bratr - tedy pokud jí to Kurama neřekl. A já ji to nesmím dát najevo. Takže je lepší, že jsem se vrátil na Makai, ne?

Čekal jsem venku, než Yukina vyjde ven.

Malý himiko stál s mladším, i když ne o moc menším démonkem před domem Yukiny a čekal.

„Hiei, ty ses vrátil?“ zeptala se překvapeně ledová panna, která zrovna vyšla ven ze dveří. „A kdo je tohle?“ usmála se na oranžovovlasého youkaie

„Kala, můj syn s Mukuro,“ odpověděl ohnivý démon naoko klidně, ale v duchu znervózněl.

Zneklidnilo ho, že mu Yukina nevykala tak jako dříve. Že by věděla pravdu?

Ledová panna si všimla výrazu v Hieově tváři: „Kurama mi to pověděl chvíli před tím, než.... Řekl, že by si byl přál, abys mi to byl řekl sám, ale když už to nevyšlo, tak chtěl, abych to věděla i bez toho. Jsem ráda, že jsi můj bratr.“

Ohnivý youkai nevěděl, co říct. Nemohl tomu uvěřit, že to ví a dokonce ani nezlobí.

„Nechceš se vidět s ostatními?“ navrhla.

„Oni jsou tady?“ zatvářil se překvapeně.

„Ne, jen Genkai, ale Kuwabara dorazí za chvíli a myslím, že Yusuke dnes taky přijde, většinou v tyhle dny chodí.“

Jaké dny? nechápal. Ale vlastně mu to bylo jedno. Nestál o to vědět, co Yusuke dělá - v lidském světě ho mimo Yukiny zajímal jen Kurama, a ten už tady není...

„Mám Yusukemu zavolat?“

„Ne, nemusíš. A toho pitomce Kuwabarou taky nemám chuť vidět.“

Yukina se zamračila: „Nemluv o něm tak. Je to můj snoubenec a navíc on to stejné říká o tobě!“

Hm... Ledová panna si vezme člověka, to to pěkně pokračuje. Jednoho démona jsem ztratil kvůli lidské ženě a druhou kvůli takovému idiotovi. Ale třeba ne. Třeba Kuwabara brzy umře a Yukina se vrátí ke mně na Makai...

„No pojďte s Kalou dovnitř a já jim stejně zavolám. Měli byste si konečně promluvit, když ses konečně vrátil. Co se stalo, stalo se, nebudete se přece na sebe zlobit věčně...“

Hiei tedy šel i se svým synem za Yukinou a nechali se usadit do pokoje pro hosty. Genkai se zjevila za okamžik, ale jen ho sjela pohledem, pak odvrátila hlavu, prohodila: „Tak Hiei se tady uráčil konečně zastavit? Je mi líto, ale nemám chuť s ním mluvit. Ne po tom, jak se zachoval!“ a šla pryč.

Hiei se zamračil. Nečekal, že mu to vyčte dokonce i Genkai... Jistě, Kuramu měli všichni rádi a vlastně i on sám se v duchu proklínal za to, jak se tehdy zachoval. Ale copak nikdo nechápe, že prostě nemohl jednat jinak?

Yukina zatím všechny obtelefonovala a přišla zpátky: „Tak Keiko s Yusukem a dětmi tu budou každou chvíli. Řekla, že už stejně byli na cestě.“

„Děti?“

„No jistě, Yusuke si Keiko vzal a mají dceru a syna.“

„Hm...“

Vlastně nechápal, proč se tomu diví. Byli už tehdy snoubenci, po deseti nebo kolika letech od jeho odchodu se už určitě museli vzít. A lidi se množí jako králíci, to je známá věc - spíš je divné, že zatím mají ty děti jenom dvě. Navíc mu to může být jedno, ať si Yusuke dělá, co jen chce, jeho to přece nezajímá.

„Nevěděl jsem, že tě Yusuke taky chodí navštěvovat, Yukino,“ prohlásil Hiei nezávazně.

Ledová panna se na něj opatrně podívala: „No on sem chodí kvůli něčemu jinému než za mnou. Ne že by se u mne taky nezdrželi, ale hlavní důvod je jiný...“

No tos toho řekla, pomyslel si Hiei rozladěně. Raději bych měl zmizet, než ti dva dorazí, na jejich výčitky nemám náladu.

Za chvíli přiběhl Kuwabara a přivítal se s Yukinou krátkým polibkem.

Ani on se něj ale nedíval zrovna pěkně.

„Co ty tady chceš? A co je to za mrně vedle tebe?“ ukázal Kuwabara na Kalu.

Tomu se blýsklo v očích: „Žádný stupidní člověk mě tu nebude urážet!“

Kuwabara se zmateně optal: „Hiei, to je tvůj syn?“

„Uhodl jsi. Je mu sice jen devět, ale už je určitě chytřejší než ty.“

„Koukám, že jablko nepadlo daleko od stromu, co? A co si to vůbec dovoluješ, ty skrčku jeden, po tom, co jsi udělal Kuramovi??!! Ty nemáš žádné právo si vyskakovat!!!“ Hrozící hádce zabránil příchod Yusukeho s Keiko a dvěma malými dětmi.

„Yusuke, Keiko, ráda vás vidím. Přišli jste právě včas, Hiei se už chystal odejít,“ uvítala je Yukina s úsměvem.

Keiko se trochu usmála, ale její manžel odpověděl chladně: „To klidně mohl... Nepřijel jsem přece kvůli němu.“ Pak se otočil k Yukině: „Půjdu tam co vždycky. Keiko s dětmi tu zůstane.“

Yukina kývla pak dodala k Hieovi „Nechceš jít s ním? Syna tu můžeš nechat.“

„Proč bych měl? Raději se vrátím zpátky do Makai!“ namítl Hiei podrážděně.

„Ale Hiei, ty nechceš vědět, kde je Kurama pohřbený? Nechtěl by ses tam jít podívat? Myslela jsem že proto jsi přišel.“

Youkai zapřemýšlel a pak přikývl.

Ano, měla pravdu, proto jsem sem vlastně původně přišel. Šel jsem tedy za Yusukem,

ale syna vzal sebou, i když duchovní detektiv se netvářil zrovna dvakrát nadšeně. Ted' stojím před hrobem mého milovaného kitsune. Je pohřbený pod velkou sakurou.

„Krásný strom, že?“ ozve se vedle mě.

Podívám se na Yuskeho a kývnu.

„Vysadili jsme ji tu chvíli po tom, co zemřel. Vyrostla hned druhý den. Jako kdyby za to mohl on, nemyslíš?“

„Hm... Možná.“

Dívám se na rozkvetlou sakuru. Nikdy si takových věcí nevšímám, ale ten strom je opravdu neobyčejný.

„Hiei, proč jsi ho opustil? Zrovna v takovou chvíli?“

„Měl jsem své důvody. Opravdu za půl roku umřel?“

Detektiv smutně vzdychl „Ne, umřel měsíc po tom, co jsi ho opustil. Jak jsem tě tehdy najednou přestal shánět, tak to bylo proto, že už byl mrtvý...“

„Cože? Ale vždyť mu dali půl roku!“

„Nejhorší na tom zřejmě je, že zřejmě nemusel umřít vůbec! Doktoři si nejdřív skutečně mysleli, že do půl roku bude po něm, ale když ses objevil, tak i když to tak nevypadalo, jeho stav se výrazně zlepšil! Domnívali se, že to přežije, i když bude brát už trvale léky a mít podlomené zdraví. Jen zdůrazňovali, že se nesmí rozrušit. Proto Shiori dovolila, aby bydlel sám, respektive s tebou... Myslíš, že o vás dvou nevěděla? Tak to jsi na omylu! A nezlobila se na vás. Byla ráda, že jsi s ním, Hiei. Chtěla jenom, aby byl její syn šťastný, nic víc si nepřála. Jenže po tom, co jsi odešel, Kurama jakoby ztratil důvod žít... Hiei, proč jsi za ním vůbec chodit? Byl by to možná zvládl sám, se Shiori a s námi! Když jsi přišel, jeho stav se zlepšil, prospělo mu to a my byli rádi. Kdybys nebyl odešel, zůstal by naživu! Ale když jsi ho opustil, zabil jsi ho tím!“

„Řekl ti to?“

„Ne, jeho matka. On k sobě nepouštěl. Jen asi tak dva dny před tím, než umřel, nám dovolil přijít...“ Yusukemu tekla slza po tváři. „Viděl jsem ho umírat. Vypadalo to hrozně, ta jeho bolest. Bylo to strašné! A byl tak smutný. Měl jsi s ním zůstat! Já vím, že jsi nevěděl, že by mohl přežít, ale copak jsi mne nemohl aspoň vyslechnout? Já jsem tě volal, měsíc jsem tě prosil den co den! Až do úplného konce jsem věřil, že by se mohl uzdravit, kdyby ses vrátil...“

Mohl přežít. Kdybych neodešel. Kdybych se byl vrátil. Kdybych byl Yusukeho aspoň vyslechl. Kdybych mu umožnil se mnou promluvit nebo si přečetl některý z jeho vzkazů... Nemohu tomu uvěřit.

Já jsem Kuramu zabil!

Tohle si neodpustím! Proč, proč jsem jen nezůstal a nepočkal toho půl roku?

Yusuke se na mě ale přes slzy usmál: „Možná je dobře, že jsi přišel. Víš, myslel jsem, že ti to nikdy v životě neodpustím, ale když jsi tady, už se nezlobím.“

Pak s úsměvem odešel. Odpustil mi.

„A co ty, Kuramo, odpustíš mi to někdy?“ řekl jsem neúmyslně nahlas.

„Tatí, kdo je ten Kurama?“ ozval se Kala tiše.

Zadíval jsem se na znovu na rozkvetlou sakuru a pak na hrob, na kterém byla položena růže.

„Někdo, koho jsem miloval a vždy ho milovat budu. Nikdo a nic to nezmění.

I když je mrtvý, miluji ho. Ačkoliv to byl démon, který si hrál na člověka, pro mne to byl anděl.“

Pak jsem odešel znovu do Makai a nikdy se už do lidského světa nevrátil.

Nevím, jestli někdy v životě ještě najdu klid. Jsem mocný ohnivý youkai třídy A, mám krásnou, urozenou a mocnou ženu, která mne miluje, báječného syna, oddanou sestru

a spoustu přátel. Přesto jsem sám, sám na celém světě. A sám také zůstanu, dokud nenajde čas a já se znovu se svým milovaným andělem nesetkám na druhé straně...